

ar fi trebuit

Mariana Fulger

să nu-ți dau trup de litere uneori, poezie
să ne balansăm amândouă
cum doi năuci pe o margine de clipă
cu un mănunchi întomnat
și o baghetă cu susan, rumenită numai jumătate
să privim la nori până la fix orice oră
apoi să desenăm infinitul pe asfalt
să nu ne știe nimeni decât astfel
să vrei să-ți cumpăr rochii frumoase și conduri
și să mă mir cât te-ai înălțat
și cum fiecare clipă e un tobogan
pe care ne-avântăm
nu contează că la celălalt capăt
e un tunel care ne întoarce
cum într-un vers cu o gară în care
trenul vine și pleacă mereu la și cinci
și cincisprezece
și nu-l prinzi pentru că timpul tău
e-o dreaptă deviată cu exact un vis
îmi prea ardeai însă în suflet
și ca orice părinte am vrut să știu cum arăți...

—
Copyright Mariana Fulger